

Ще ви разкажа за една ромска жена

Ася Асенова Стоянова

*Жена велика си за мене!
С прошарени коси до днес,
над толкова проблеми издържала,
достигнала и до прогрес.
Животът доста те наутил,
да плагеш, такаш и търпиш,
след толкова несгоди във живота
останала сама, да се крепиш.
Защо съдбата тъй те разиграва?
Защо изплащаш тужди грехове?
Къде сгрещила си, та страдаш
от толкоз много векове?*

От раждането до смъртта си човек се стреми да постигне хармония в живота. Всеки ден се бори за него, обича, мрази и гради.

Проблемът роми, ромско общество, ромска жена – това са въпросите, които най-често ме вълнуват в моята малка стихосбирка: смисълът на живота им и нравствените потребности като свобода, дружба и любов. Размишлявайки над тези проблеми, ме грабва мрачно усещане за нещата и живота. Черногледство ли е това? Позитивност? Не, това са типични чувства за една млада жена, все още лутаща се между идеал и действителност. Наистина животът е най-слабото място на човешкото същество, независимо от произхода си, всеки се бори за съществуване, за глътка въздух. Битът на ромската жена е кошмар. Но какво дава стимул на една млада жена да живее, въпреки скръбта, суетата и мизерията... Мисълта за любовта, радостта и щастието с децата ѝ и спомените. Наглед прости неща, но съставлящи човешкото ядро. Липсват ли чувствата, следователно липсва и смисълът на живота. Защото какво е човек без човешката си същност – „гола душа“ или „просто тяло“? За „голо тяло“ за душата на ромската жена не може да се говори. В нея има изострена чувствителност към злото, лъжата и неправдата. Ромската жена обича и иска да бъде обичана – за нея пред любовта всички са равни.

*Във твоите прегръдки аз се сгушвам
и тувствам се по-силна във нощта,
изпълнена със страх от самотата
ще така аз да дойдеш със цветя.*